

...Λαβών ο Έρχθεός χρησμών παρά του έν Δελφοίς θεού, ότι θέλει νικήση τους πολεμίους, έν θύση την θυγατέρα αυτού, ή γυνή τουτου Πραξιθέα έκουσίως παρέχουσα τό τέκνον αύτης λέγει γενναίους λόγους, ους διατήρησεν ήμιν ο φιλόπολις ρήτωρ Λυκούργος».

Και σέ παρακαλώ νά μήν παραξενευτής πού ο διαπρεπής μας άγχαπεί τέτιες λοξοδρομίες. Χρωστές μάάλιστα νά του άποδώσης τόν πρεπούμενο σεβασμό, γιατί αύτός νύχτα μέρα επίτηδες μέ άσυνήθιστη γλώσσα και μ' αυτές τις άπόλυτες, πού του λόγου σου περιγελάς, ζητάει κι άγωνίζεται κ' ιδρώνει και ξεδρώνει νά καλλιεργήση σοφά και ως άληθώς Μιστριώτικα «την διάνοιαν μας», αήμωδ» ήθελα νά πώ, τρέμοντας μήν τύχη κι άγγίξη την καρδιά μας και πάμε κατά διαδίου ύστερα. Γιατί πρέπει νά τό ξέρης, πώς ή συνειθισμένη γλώσσα χτυπάει όμορφα στ' αύτή και πάει ίσια στην καρδιά—μέ ποιό σωλήνα, δέν τό ξέρω πειά—ένω ή άσυνειθιστη άπειδρά επί της διανοίας» κι αύτην ίσα ίσα ο Μιστριώτης θέλει νά μας τή ζυμώση σοφά και μξς την ραβδίξει γι' αύτό άπόλυτα και ζυπόλυτα. Κάλλια τ' έχει τά λόγια του νά μήν πάνε πέρ' από ταύτιά μας παρά νά ξεγλυστρήσουνε κατά τό μέρος της καρδιάς. Για νά ένωτισθής πειά κ' έσύ, πού λές πώς θέλεις τό καλό της Ρωμισούνης, και νά πάψης αυτές σου τις ζευζεκίες και χυδαιολογίες, νά πού δέ βριαίμαι και σου παραθέτω δλακερη τή θεωρία, δηλ. τά λόγια του Μιστριώτη, άπ' όπου βγαίνει ή θεωρία, εκεί πού μιλάει για την τέχνη του Ευριπίδη, Γραμμ. Γ. Α'. Σελ. 543:

...Ηναγκάζετο λοιπόν, όπως ταπεινώση ταύτην [τή γλώσσα του δηλ.] και ταπεινώσας έφθασεν εις την ύπό του λαού λαλουμένην. Η μεταρρύθμισις αύτη της δραματικής γλώσσης καθ' ήμξς ώφέλησε μέν τόν ποιητήν, αλλά τους θεατάς έβλαψε. Τό πρώτον συνέθη, διότι ή ποιήσις διά της μητρικής γλώσσης έπίδρα ουχί επί της διανοίας, άλλ' επί της καρδιάς, όπερ επλήρωσε τό θέατρον ήδονής. Έβλαψεν όμως τους θεατάς, διότι ή συνήθης γλώσσα δέν ένέπνεε τόν σεβασμόν, έν έπροσε νά έμπνεύσασσι τά σεμνά του παρελθόντος πρόσωπα».

Κατάλαβες τώρα τό μυστήριο της συνειθισμένης κι άσυνειθιστης γλώσσης; Θάταν ο Μιστριώτης, τό σεμνό αύτό και καμαρωμένο πρόσωπο του παρελθόντος, ο πρώτανις των Έλλ. γραμμάτων και φίλος του Ντεληγιάννη, ο όμορφάνθρωπος, πού σ' ένα συνέδριο του Παρισίου, καθώς ο ίδιος τό καυχιέται, τόν έδειξε κάποιος και είπε: 'Ιδού ή Έλλάς! θάταν λέγω—ρητορικό κατόφορο πήρα, μά νά μέ συμπαθήστε. Μιλώ βλέπετε για τό Μιστριώτη, πούχει κάνει τόσους ρητορικούς λόγους—θάταν ξεναλέγω σεβαστός καθηγητής, ο δέ μεταχειριζούταν άσυνειθιστη γλώσσα κι ο δέν την έβαράκωνε μ' άλλα πειό άσυνείθιστα, όπως στην Πόλη βαρρακώνουν οί Τούρκοι χαλθατζήδες τό χελβά; Νά γιατί, κύριε Νουμά, σου είπα πώς πρέπει νά τονέ σέβασσι τό Μιστριώτη. Πρέπει νά τονέ σέβασσι, γιατί' είναι σεμνόν πρόσωπον φυσικά του και κατ'αντάει σεμνότατον μέ τά ώραία εκείνα: σαφειρίους, δολιχοδρομούσιν, άστράσιν, αιδερίους σιβάδας κτλ., πού άπειδρούν επί της διανοίας» κι όχι πού ξεσκίζουνε ταύτιά, όπως θά λέγαμε έσύ κ' έγώ, και μάάλιστα μέ τις όνομαστικές τις δή λεγόμενες άπόλυτες. Τώρα έννοείται πώς έπίσης σεμνοί και σεβαστοί είναι—και πρέπει και λόγου σου νά τους σέβασσι—κι όσοι έχουν παρμένα καταπόδι τό Μιστριώτη, οί δίδακαλοι νά πούμε του έθνους ή του γένους, οί έθνικοί,

γενικοί ή όνομαστικοί. Ένας πού έχει 45 χρόνια δάσκαλος στο ίδιο μέρος, — μου τό γράφει κάποιος συναδέρφός του—σε μία συνεδρία του σχολείου τους είπε και ξεναείπε δυό-τρεις φορές: «Έγώ τάς ήμισεις ώρας». Γίνεται ένα τέτιο σεβαστό πρόσωπο, κοντά έβδομηντάρης, νά μήν πη και σεβαστά λόγια, άφου αύτά τονέ σεβαστοποίησανε;

Λοιπόν, κύριε Νουμά, σέ χαιρετώ και μήν ξεχνάς την παραγγελία μου. Κατά μέρος τά συνειθισμένα, στην πάντα την καρδιά, ως σέ είπα και καλόκαρδο. Στη διάνοια νάποτεινέσαι: στο έξής, άκόμη και στο χαιρετισμό σου. Τό γειά σου πού είναι της καρδιάς νά λείψη, νά λές τό: υγίαινε τό αρχαίο, πού είναι της διανοίας και γι' αύτό τόλεγαν στους τρελλούς. Χαιρέτα μου και τό Μιστριώτη μέ τό υγίαινε ή κάλλια μέ κανένα υγίαινον, για νά μοιάζη πειότερο μέ όνομαστική άπόλυτη.

Πόλη 11. 1. 906.

'Απολυτικός ο Β'.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

- 'Λυκειά μονούλα, δό μου την εδική σου Κι' ως είναι τουτ' ή ώρα βλογημένη, Που στον κόρφο θά σφιξης σαν παιδί σου Την νηάν, πού ο γιός σου έχει φιλημένη.
- 'Άλλοι από σέ, παιδί μου, κι από μένα! Μικρό, πού σ' είχα δώ στην άγκαλιά μου Τούτα τά λόγια μούχεν ελωμένα Μιά μάγισσα, πού σιύθηκε σιμά μου.
- «Νά τρέμη την άγάπη τό παιδί σου, Μαύρη μούρα, φτωχή! σουχει γραμμένο, Για την άγάπη νά κλάγη, συλλογίσου! Δεβήτη τό παιδί σου πεθαμένο».
- Στά όνειράτα του έρωτος άπάνω
- Μέ άλλη χαρά, πού ή τύχη μου χαρίζει— "Αν τύχη, γλυκειά μάνα, νά πεθάνω Χίλιες ζωές ο θάνατος αξίζει.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

Ο,ΤΙ ΕΛΕΓΕΤΕ

- Κάποιος φίλος μξς έλεγε προχτές' άμ' αυτών τό διαολάνθρωπο τόν Κουρούπη δέν μπορείς πιά νάχεις μυστικό' δλα τ'ανακαλύρτε!»
- Ο Εσνόπουλος, λένε, είναι τώρα καταστενοχωρημένος γιατί φοβάται πώς ο Κουρούπης θέν του ανακαλύψει και τό «Μυστικό της Κοντέσσης Βαλέραινας».
- Κάπου διαβάσαμε πώς ή έγκύκλιο πού μοίρασε στους υπαλλήλους του Ταχυδρομείου ο Βλάχος για τό Δαχέιο του στόλου είτανε «φιλολογικόν έργον πρώτης δυνάμεως»
- Καλό κι αυτό! 'Αφού δέν κάνει τίποτ' άλλο στο ταχυδρομείο ο Βλάχος, ως κάνει τουλάχιστο φιλολογικά έργα.
- Τώρα πού στη Ρουσία θά υπάρχει κάπια σχετική έλευθερία του τύπου, ή «Ζυγαριά» της Μόσκας άποφάσισε νά δημοσιεύει δηγήματα, ποιήματα, έθρα πολιτικά, έπιστημονικά κτλ.
- Τό καινούριο της πρόγραμμα ή «Ζυγαριά» τό εγκαινιάζει στο φύλλο του Νοέβρη, άφιερωμένο στον Έγγλέζο ζουγράφο Aubrey Beardsley και δημοσιεύει κ' ένα δηγήμα του ίδιου «Μίσσ' στο βουνό», μεταφρασμένο από τά Έγγλέζικα από τό συνεργάτη μας κ. Μιχ. Λυκιαρδόπουλο.
- Για τά έρχάμενα φύλλα της ή «Ζυγαριά» αναγγέλνει και δυό πρωτότυπα έθρα του Λυκιαρδόπουλου' «Τό γλωσσικό ζήτημα στην Έλλάδα» και «Η νεοελληνική φιλολογία του 1905».

Ο ΙΔΙΟΣ

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τού φίλου μου Σαμπρόλ.

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ :

Μέσ' άπ' τού Νοῦ τά τριβάθα Ψυχή μου ή πλα-
[γεμένη
Πρός τών μαιώνε μου τό φῶς περίοχη προβαίνει,
Ροδογελοῦσα την Αὔγη σέ κητο άπό λαϊέδες
Πάλε νά ιδῆ μ' δλόχουρους ντυμένη μενεξέδες...
Μά κάτου άπ'τά ματιόμιαδα, σαν άπό αϊθέρια σκέπη,
Αίχως νάνέβη σύγνεφο. πυκνή βροχοῦλα βλέπει
Και λέει στα φυλλοκάρδια μου του Κόσμου έιούτου
[ή ξένη:
— Τ' είν' άπ' τά ουρανοθέμελα κι ως του Πελάου
[τά μάκρη
Που ρίχνει ο αϊθέρας ρόδιως; βροχή άνοδογεννημένη;
Κ' έλεε ή Καρδούλα μου ή φτωχή: — Της Νιότης
[μου τό δάκρυ!

Σπέτσας Δεκ. 1907.

ΓΙΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΑΙΤΗΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

'Από Πέμπτη σε Πέμπτη

'Υπουργός Έσωτερικών ο Ν. Καλογερόπουλος
Σκοτωμοί. Έπαρχίες 15.
Λαβωμοί. 'Αθήνα 4, Περαιάς 2, Έπαρχίες 11.
Κλεψιές. 'Αθήνα 3, Περαιάς 5, Έπαρχίες 3
(οί δυό ληστείες).
'Απαγωγές. Περαιάς 1, Έπαρχίες 2.
Σημ. Τά οικογενειακά δράματα τούτη τή βδομάδα δώσανε και πήραν στις επαρχίες. Μετράτε. Ένας γιός σκότωσε τή μάνα του. Ένας πατέρας σκότωσε τό παιδί του. Ένας άδερφός τόν άδερφό του. Δυό άδέρφια τις άδερφάδες τους. Και τό φοβρώτερο, ένας πατέρας στην 'Αμαλιάδα έβίασε τό κορίτσι του κ' έπειτα τίναξε τ' άμυαλά του στον άέρα. Νά σωρό θέματα για τόν Παντελίδειο διαγωνισμό και σωρό μόντζες για τή δημοσία μας άσφάλεια.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σοφ. Παλατ. Σας εύχαριστούμε για τό καλό σας γράμμα. 'Από συντρομή τ'ρα, λέτε, θά γίνετε φέτος τζαμπατζού». Σας ζουλεύουμε και μακάρι νά μπορούσαμε νά διαβάσουμε και μεις τζάμπα τό «Νουμά».—
κ. Τάκ. Κανδ. Δέ σου βρίσκετε καν άλλο ποιηματάκι πιο σύντομο και πιο καλό; 'Α βόισκεται, στείλ' το και θά δημοσιευτεί. «χωριτ' νάλλάξεις τόν τρόπο πού παίρνεις τό φύλλο» κτλ.—κ. 'Ιουά. Χριστ. Καλό και θά δημοσιευτεί.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ